

Barsebäck Aug. -93

Det var Kent L, Kalle och undertecknad som hade beslutat oss för att trotsa den usla sommaren för att utmana sommarfiskens nummer ett, nämligen makrillen. Vi bestämde oss för att börja fiska norrut. Ett ställe som kallas för barsebäcksdömmarna med rejält kuperad botten och som brukar vara ett tillhåll för torsk, sill, öring och inte minst stor makrill. Väl på plats träffar vi på en torskbufiskare som inte verkar ha alltför stor lycka med sig. Annars har jag sett andra "deltidspöfiskare" dra flera hundra kilo torsk på detta ställe så nog hade vi hamnat rätt.

Dom andra hade riggat i hamnen under tiden som jag letade efter parkering för bil och trailer. Jag fick således rigga under tiden som dom andra direkt kom igång med att fiska sill som vi skulle ha som agn. Jag provade den nya Corastronglinan där 0,30 håller 20 kg och är helt stum. Detta gav en helt ny dimension i pilkfisket, det spelar ingen roll på vilket djup man fiskar det känns ändå som att ha fisken krokad direkt i spöspetsen. Plötsligt får både Kalle och jag riktigt tunga torskugg, kalles fisk verkar väga nästan 5 kg och min lite mindre, jag lyckas på något sätt schabbla till det så att fisken lite retsamt glider tillbaka i vattnet. Efter en halvtimme har vi tillräckligt med sill för att börja meta makrill. Jag laddar med ett "halmstadstackel" men dom andra kör vanligt glidande flöte. Drömmarna ger oss många fler torskar och sillar men vägrar att släppa från sig några makrillar så vi beslutar oss för att söka oss norrut mot den stora hålan söder om Landskrona.

Sagt och gjort tio minuters ganska guppig färd och dags att slänga i metena igen. Jag har inte lyckats få ut mer än en meter från båten när mitt flöte gör en jättedykning en smällfet höst-horngädda har tagit sillbiten och gör sitt bästa för att komma loss med pilsnabba rusningar och hopp. Kalle får också en och sedan är det lugnt. Efter ca en halv timme börjar det att tjuta i min rulle en mycket stark fisk har huggit. Rusningar på ca 10 meter trots hårt ställd broms gör att vi misstänker makrill direkt. Mycket riktigt en Gais-färgad varelse uppenbarar sig under båten, det syns att den är stor men ett snabbt lyft i linan gör att den hamnar i båten. Helt nyfångad är en makrill bland dom vackraste fiskarna man kan se. Ca 1,1 kg vägde den och efter en del plåtning och eftersnack återgår vi till fisket och kör upp till samma plats som fisken högg på.

En halvtimme senare har Kent ytterligare en makrill på Kent tar dock i för mycket och fisken sliter hans 0,35 lina i en rusning. Horngäddor får vi hela tiden, granna bitar på en bra bit över halvkilot men ingen supertungviktare som annars kan dyka upp vid denna tid. Plötsligt får jag ett segt hugg på min makrillhäckla och lyckas veva upp 3 torskar och en gråsej i ett och samma lyft. Alla var för övrigt i klar matfiskstorlek.

Nästan direkt efter denna upplevelse kommer nästa. Kents och mitt flöte har länge legat oroväckande nära varandra, nu står bägge spöna som sprättbågar och det tjuter i rullarna. Kent är nu mycket försiktig med drillningen och jag får efter stor möda in min fisk till båten först. Jag ser att det är fråga om en mycket stor makrill. Vi har nu problem med att hålla i sär Kents och min fisk så jag beslutar mig för att lyfta fisken vid första bästa tillfälle. Lyftet går bra men jag hade klart underskattat fiskens vikt och mitt i lyftet går 0,40 linan av. Fisken ligger ett tag på relingen och hoppar medan jag förgäves försöker fumla in den i båten. Min enda tanke är hur grov den verkar vara och jag uppskattar att den är lika grov som en av mina överarmar och jag är ju inte känd för att vara smal precis. Jag hade ingen chans att greppa om fisken, mina händer var alltför små.

Jag lyckades dock på ett övertygande sätt greppa en av krokarna i tacklet och märker när väl spänningen lagt sig att den sitter djupt förankrad i mitt finger. Under tiden tappar Kent sin fisk, den bara lossnar tillsynes utan anledning. Kent får det stora uppdraget att dra kroken ur fingret på mig. Vi använde ryck-metoden då man med hjälp av en linögla i krokbojen rycker ut kroken med hulling och allt samma väg som den kommit in. Man måste rycka, att dra med en tång är bara smärtsamt och nästan omöjligt om man inte lirkar och det är inte riktigt läge för att lirka, det gör bara onödigt ont. Nu smärtar det mer att ha förlorat en av Sveriges största makrillar någonsin än ett litet hål i fingret.

Näval det var inte tid att gråta över spilld mjölk utan det var bara att gå på det igen. Man var dock inte lika laddad nu som tidigare så efter en timme med mycket torsk, sej och näbbgädda och en ständigt tilltagande västvind beslutar vi oss för att dra oss hemåt och försöker trolla upp någon öring på vägen. Det går väl inte helt bra och det är i 1,5 metersvågor och en frisk vind på över 10 m sek som vi tuffar in i hamnen, trötta men många upplevelser rikare.

Jan Melin.